Baruch Goldstein's Father Writes About His Son

Harbana I'

Dear Mr. Fine, A wife Miriam and I are the parents of the late Dr. Baruch Goldstein zt"l. We made aliya in December 1987, our three children having preceded us, and we have been living in the beautiful town of Kiryat Arba ever since. Miriam, whose grandfather was a milkman in Hebron last century, is a direct descendant of the Baal HaTanya.

descendant of the Baal HaTanya.

Your article headed "WHAT REALLY HAPPENED
AT THE CAYE OF THE PATRIARCHS?" in the September 16 issue of THE JEWISH PRESS merits an answer. But first, some background information.

Baruch, our eldest child, was named after my father of blessed memory who, too, bore the English name of Benjamin (the latter appellation given to

him after the turn of the century by some Ellis Island functionary).

Baruch, a soft-spoken, sweet, pious, humble, yet proud Jew lived for his people and died for

A top student, he attended the Yeshiyah of Flathush, was president of his class at Yeshiya University and, when he graduated from the Albert Einstein College of Medicine, his distinguished per-formance there earned him acceptance into AOA, the national medical honor society

He excelled in all that he did, whether as He excelled in all that he did, whether as student, basketball player, waterfront head at Camp Hillel or, to the amazement of sundry garage mechanics, in keeping his old car running. More important, he was devoted heart, body and soul to Hashem and to the Jewish people.

After making aliyah in 1982, he married his wonderful sabra wife, Miryam, who bore him four

children, the oldest now ten and the youngest two. He could have chosen to serve in the IDF for 18 mouths, but elected instead to stay in for a full

three years. That was Baruch.
An officer, he served with distinction in Leba-

The Art efficer, he served with distinction in Lefanon during that war, and his a my discharge cardifcate describes the nature of his service as "devoted,
efficient, diligent, enterprising, thorough, disciplined, and expert in his profession."

As a matter of fact, Buruch was to have been
promoted to the rank of Major this past Independence Day. (The IDF, to be sure, after the February
25th incident, denied that fact until someone made
subhicit he official recommendation which had been public the official recommendation which had been

Also enclosed are copies of awards that he received and other material attesting to the exem-

received and other material attesting to the exemplary nature of his work.

Baruch's walkie-talkie was with him 24 hours a day, seven days a week. At night, he slept in sweatpants so that he would waste no time in re-

sponding to emergency calls.

sponding to emergency calls.
With regard to emergency calls, they kept him running day and night. Once, upon arriving at the scene of a terrorist road attack where three soldiers had been shot, two doctors there who had come from nearby, immediately deferred to him, well aware of the superior level of his ability to render emergency care. His high degree of competence was well known to and uniformly praised by the staffs of hospital emergency rooms in Jerusalem. Always up-to-date on the latest developments in the field, aruch maintained in Israel his subscription to Emergency Medicine.

Those two doctors informed him that one soldier was dead, and suggested that he work on the other two who had been less severely wounded. But

Baruch would not accept that.
Pleading with Hashem and praying fervently, he, with all his might, wrenched the "dead" soldier"s mouth open, called upon his ambulance driver to hand him the equipment he needed and, thank G-d, was able to save the man's life. That "dead" soldier. is alive and well today as are the other two.

I could go on and on without end in describing similar life-saving acts on his part. I'll mention just one other incident, this one where some student drowned in a pool. There was no sign of life when

Baruch arrived. That "drowned" Israeli youngster,

Baruch arrived. That "drowned" Israeli youngster, thank G-d, is in excellent health today.

Baruch, in addition to being the emergency service physician in the area, drove regularly several times a week to hine yishuvim in the vicinity or provide family practice medical care. Although having served in that capacity for years, and despite a marked increase in terrorist shooting incidents on marked increase in terrorist shooting increases of the roads around here, he refused to give up the assignment and take a less dangerous one Not too long ago, on one of those roads, Rabbi Druckman's driver was shot and killed and the rabbi injured.

driver was shot and killed and the rabbi injured.)
Baruch knew that he was needed and, as a dedicated physician and proud Jew, he just wouldn't quit.

I am told that whenever he would arrive at a yishuv, even people not ill would gather around just to be in the warming glow of his understanding, extremely sensitive and self-effacing presence.

When the family was sitting shive, people came to us and declared that although Baruch, with the belong the Almichty saved many lives while he

the help of the Almighty, saved many lives while he lived, he saved many more when he died.

lived, he saved many more when he died.

Friday, Purin morning, was the end of Ramaden. For days before, loudspeakers on mosques in Hebron Rad been blaring forth their message of hate, "Itbach al yahoodi" ("Kill the Jews!") without any interference by the IDF. (Contrast that to the way Jews in Israel today are being locked up for extended periods without trial for alleged acts of incitement.) incitement.)

By means of notices and wall inscriptions, Arab terrorists were urging the Hebron masses to store up lots of food for the long curfew that would inevitably follow an end-of-Ramadan slaughter of

Jews.

A few days before Baruch's preemptive strike in the Ma'arat Hamachpela (Cave of the Patriarchs)

— and this can be verified by members of the Kiryat Arba Town Council who were present — a high ranking IDF officer pare emergency operating facilities for an expected Purim attack upon Jews!

The day before Purim, while Baruch was at afternoon prayers in the Ma'rath, "innocent Arab worshippers" pushed in from an adjacent room (the very room of their next morning's convocation) shouting "Itbach al yahood!" My son turned to an IDF officer on the scene and asked him to stop this outrage. The officer simply shrugged his shoulders and welled away.

and walked away.
On Purim, early the next morning, "innocent On Purim, early the next horning, inhorning and Arab worshippers," many wearing outlawed-extremist-group green kaffiahs and including at least one wanted terrorist who had come all the way from Shechem with his gang, showed up for a pre-dawn, Baruch, who had donned his officer's uniform for this last act of sacrifice for his people, showed up,

too, with his Galilon rifle.

After the incident, an IDF officer was over-heard on his walkie-talkie excitedly reporting his finding a Kalashnikov, axes and other weapons on

All of this has been covered up. As Minister of Defense, didn't Rabin know of the ongoing terrorist

made a Major before the incident took place. It is believed the averted a nassacre of Israelis.

3500

incitement in Hebron and of the impending Purim massacre of Jews? If not, why not? Can.he have written off the lives of the Jewish residents of Judea, Samaria and Gaza in his blind, bloody race for the Nobel Peace Prize? How can that be, for is not

Rabin an honorable man?
The official death certificate shows the cause of Baruch's death as "murder." The Shamgar Commission ruled that he was already disarmed and helpless when he was held and killed, and so his killing was unlawful. Our family has petitioned the police to investigate and arrest his murderers. Nothing.

Hundreds of Jews would have been in the Ma'arat Hamachpela later on that Purim morning. Who knows how many of those men, women and children would have been massacred were it not for Baruch's Kiddush Hashem? Lots of them came to us Baruch's Kiddush Hashem? Lots of them came to us with tears in their eyes as we sat Shiva, trying to comfort us and expressing their gratitude for Baruch's having given up his life to save them.

The world rushed to condemn and vilify our

son. Respected Jewish leaders lost no time in crying out their profuse apologies and laying down a groweing, breast-beating barrage as they iumped on the bandwagon.

Where was their sustained outcry when Jews (including his good friends, the Lapids) were dying in Baruch's arms, victims of unrelenting Arab terrorism? Where were they as, week after week, he would make his weary way home, his clothing soaked in Jewish blood?

Where are the leaders of the schools Baruch

attended who joined in the chorus of unbridled censure? Not a single word of sympathy of consola-tion did they send to the family.

Save for an appearance with my dear daugh-ter-in-law, Miryam, before the Shamgar Commis-sion, I have remained silent until now, taking the soon, I have remained shent mut now, acan and counsel of Disraelli, i.e., never complain, and never explain. The media here are experts at deceit and distortion. When spoken to, they do an excellent job of twisting words. We, therefore, did not grant interviews; but some reporters just went ahead, and fabricated them. When no picture of my daughter in law was available, a newspaper printed one of a stranger and said that it was she.

They have bounded her and the children mer-

They have nounced her and the children cilessly and have even gone after her former classmates and teachers, clawing in vain for some negative comment about her. One woman reporter paid a shiva call wearing a hidden tape recorder and sat their looking and sounding so concerned and solici-

their looking and sounding so concerned and soundtous. How low can a person get?

Your article raising the question of what really happened was a catalyst. I have confidence in
THE JEWISH PRESS and trust you and Rabbi
Klass not to be intimidated by would-be censors and
to have the courage of printing in its entirety this
letter which tells the truth about Baruch Koppel Goldstein zt"l.

In the name of honesty, fairness and decency,

I beg you not to east it aside.

With abiding faith in Hashem and love of Israel, Irwin (Yisrael) Goldstein

THE WEEKLY LAW REPORTS

1974

[QUEEN'S BENCH DIVISION]

a rich arrena

*REGINA v. THAMES MAGISTRATES' COURT, Ex parte POLEMIS

1974 May 8

confly in the

Lord Widgery C.J., Ashworth and Bristow JJ.

ural Justice—Adjournment, refusal of—Criminal charge—No opportunity to collect evidence and prepare defence—Application for adjournment refused—Whether defendant deprived of opportunity to present case—Whether justices' refusal to grant adjournment ground for exercising discretion to grant order of certificial Natural Justice-

The Weekly Law Reports, November 15, 1974

1375

Reg. v. Thames Mags. ct., Ex p. Polemis (D.C.) Lord Widgery C.J.

To start with, nothing is clearer today than that a breach of the rules of natural justice is said to occur if a party to proceedings, and more especially the defendant in a criminal case, is not given a reasonable chance to present his case. It is so elementary and so basic it hardly needs to be said. But of the versions of breach of the rules of natural justice with which in this court we are dealing constantly, perhaps the most common today is the allegation that the defence were prejudiced because they were not given a fair and reasonable opportunity to present their case to the court, and of course the opportunity to present a case to the court is not confined to being given an opportunity to stand up and say what you want to say; it necessarily extends to a reasonable opportunity to prepare your case before you are called upon to present it. A mere allocation of court time is of no value if the party in question is deprived of the opportunity of getting his tackle in order and being able to present his case in the fullest sense; I have said one hardly needs authority for that, but in Local Government Board v. Arlidge [1915] A.C. 120, 132, the point is well made by Viscount Haldane L.C. when he says:

"My Lords, when the duty of deciding an appeal is imposed, those whose duty it is to decide it must act judicially. They must deal with the question referred to them without bias, and they must give to each of the parties the opportunity of adequately presenting the case made."

In this instance, on the brief and simple facts that I have related, can it be said that the applicant was given a reasonable opportunity to present his case? It seems to me to be totally unarguable that he was given such a reasonable opportunity. He had no time to take samples, no time to see a report of the samples taken by the prosecution, no time to look for witnesses, no time to prepare any supporting evidence supportive to his own, and that too when he was a man with a very rudimentary knowledge of the English language in a country foreign to his own. When one just looks at those facts it seems to me to be a case in which any suggestion that he had a reasonable chance to prepare his defence in completely unarguable.

COMMISSIONS OF INQUIRY LAW, 5729-1968*

Decision to set up commission. 1. When it appears to the Government that a matter exists which is at the time of vital public importance and requires clarification, it may decide to set up a commission of inquiry which shall inquire into the matter and shall make a report to it.

Definition of subject of inquiry

2. In the decision setting up a commission of inquiry, the Government shall define the matter which is to be the subject of the inquiry.

Person likely to be harmed.

- 15. (a) Where it appears to a commission of inquiry that a particular person is likely to be harmed by the inquiry or by its results, the chairman
- of the commission shall notify that person in what respect he is likely to be harmed and shall place at his disposal, in such manner as he may think fit, such evidence relevant to that potential harm as is in the possession of the commission or of a person entrusted with the collection of material under section 13.
- (b) A person notified under subsection (a) may attend before the commission either himself or through an advocate, make statements and examine witnesses (even if they have already testified before the committee), and the commission may permit him to present evidence, all in relation to the said potential harm.

COMMISSIONS OF INQUIRY (AMENDMENT No. 2) LAW, 5739–1979*

Amendment of section 15.

- 3. In section 15 of the principal Law
 - (1) the following shall be added at the end of subsection (a): "If that first-mentioned person has died or the notification cannot be delivered to him for any other reason, the commission of inquiry may, if it deems it necessary in the interests of justice, decide that the notification shall be delivered to any such relative of his as it may prescribe, and the chairman of the commission shall place the evidence at the disposal of such relative.";

official English translation of State of Israel laws refs 10 and 23

פסקי־דין

של בית־המשפט העליון לישראל

כרך כג

חלק I

תשכ״ט/תש״ל

1969

בג"צ מס' 86/335

1

המועצה הישראלית לצרכנות, חבר בני אדם בלתי מאוגד, באמצעות 11 החברים שנתמנו על־ידי שר המסחר והתעשיה כחברי המועצה נגד יושב־ראש ועדת החקירה לענין מתן שירותי גז (א' ש' שמרון), ואח'

> בבית־המשפט העליון בשבתו כבית־משפט גבוה לצדק [19.3.69 (2.3.69, 19.12.68]

לפני השופטים זוסמן, ויתקון, מני

ממנה מדת הגוה מארם החקירה ראוי לאותה מידת הגנה ממנה (2) נהנה נאשם או נתבע בבית־המשפט, ופקודת ועדות חקירה העניקה לו זכות התייצבות ללא מינו

ruling oif Israel Supreme Court ref 27

ערעור פלילי מס' 89/ 362

פואד מסלם א נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון [5.9.89]

ב

1

٦

לפני השופט ד׳ לוין

חוק העונשין, תשל"ז-1977, ס"ח 226, סעיף 348(ב).

ערעור על סירוב השופטת קמא לפסול עצמה מלשבת בדינו של המערער. הוכרר, כי במהלך המשפט ביקשה השופטת מהצדדים להגיש לה סיכומים בכתב ביחס למשפט זוטא שהתנהל סביב הגשת הודאתו של המערער, אולם עוד בטרם הגיש המערער סיכומיו, קיבלה השופטת החלטה, בה היא דותה את גירסתו כבלתי מהימנה. השופטת ביטלה את החלטתה זו, אך סירבה לפסול עצמה מלהוסיף ולשבת בדיון.

בית המשפט העליון פסק:

- א. בנסיבות המקרה יש להעביר את המשפט לשמיעה, מחחילתו, לפני שופט אחר (1282).
- ב. אין זה מקובל, אין זה רצוי ואין זה מתקבל על הדעת, כי השופט יורה לבעלי הדין לסכם את טענותיהם כדי להתרשם מדבריהם ולהיות פתוח לשכנוע, ובד כבד יחלים בעניין העומד לדיון על-פי התרשמותו שלו בלבד, מחומר הראיות וללא כל הסתמכות על סיכומי הצדדים. גישה כוו מבטלת מראש את הטעם ואת התועלת שבהגשת סיכומים או בהשמעת טענות סיכום, והרי זו סטייה חמורה מהחוק ומההלכה (282 ו-ז).
- ג. עומס העבודה בבית המשפט אינו יכול להצדיק סטייה כזו מכללים עקרוניים ובסיסיים שבסדרי הדין (283 א).

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטח ד' אור) מיום 2.7.89 בת"פ

ע' אגברייה – בשם המערער:

א' קורן, עוזר ראשי לפרקליט המדינה – בשם המשיבה.

רפ"ק ויסקוף: לא.

כ.ח. זועבי: תגיד לי, אתה הכרת את הרוצח, גולדשטיין? רפ"ק ויסקוף: חכרתי אותו, זו לא חייתה חיכרות אישנת, לא ישבנו

סגן אילן ביטון: לא.

כ.ח. זועבי: תגיד לי בבקשה, נשאלת על ידי כבוד הנשיא, שאם אתה ?הכרת את גולדשטיין, חכוונה לגולדשטיין הרוצח לא למושל . סגן אילן ביטון: אמת, היכרתי

ב.ה. זועבי: שאלתי אליך מדוע לא ביקשת מגולדשטיין הרוצח לפרוק את , חנשק שלו, אתח אומר את זח, אני אעזור לך רב"ט בני בנימין: קודם כל אני חכרתי את ד"ר גולדשטיין, מהפעמים שהוא הגיע, בד"כ כל פעם שהוא הגיע הוא כבר פרק עצמאית

> ?כ.ח. זועבי: תגיד לי גולדשטיין הרוצח, ראית אותו באותו יום? . איתן עמיר: לא לא ראיתי אותו

> > ברוך תזזו: כן .

<u>כ.ה. זועבי:</u> תגיד לי, אתה את הרוצה גולדשטיין היכרת? ברוך תזזו: אני הייתי רואה אותו בחטיבה שהוא רופא.

יואל לחנר לבג"עוֹ להעמיד לדין את העדים הפלשתיבאים

יו למו אינות הול השטיין בתואר רוצה" מדוע מכונה גולרשטיין בתואר רוצה"

מאת שלמה דרוך ועתיים

קאל לרנר, תושב ירושלים, שתר אתמול לבנ"ץ נגד ועדת החקירה הממלכתית לבריטת אי וויקיה הממכתית לבדימו אך.
רוצי הכובח בחברון וגבר היונץ?
המשפטי לממשלה, בעתירה מב"מש לרנו מנג"ץ להוציא צו על
"מש לרנו מנג"ץ להוציא צו על
"מש לרנו מנג"ץ להוציא צו על
"לנמן מודע, אינם יכשפים על
אנשי הוואקו" מחברון להעיך
"אנשי ומודע, המ מכנים את
"אנשי ומודע, המ מכנים את
"הוואקו" מחברון להעיך
"הוואקו" בתורה ומודע הם מכנים את

למניהם ומרוע הם מכנים את ברוך גולרשטיין דוצח", למרות שטרם הוברדו כופיות נסיבות ברוך כל מכנים את כו מכנים מכנים למכן מכנים אישום נגד העידו בפני חוועל הוא מכקש גם להביא צו בינים בינים להביא צו בינים שירה על המסקת עבודת הוועים שורה על המסקת עבודת הוועים של המלים בד"ד מידונים, עו להחלטת בד"ד מכנייון או להחלטת בבירות בענייון בענייון או מכנים של מכנים עו להחלטת בבירות בענייון בענייון או בענייון בענייון או בענייון בענייון או בענייון בענייון או בענייון בעניייון בענייון בעניייון בעניייון בעניייון בענייון בענייון בענייון בענייון בענייון בענייון בעניייון הבעניין ונהצלאיןיים החים OFFICE

תיאמו ערויות myc

לרגר, טועו, כי העדים הפלשר לרגר, טועו, כי העדים הפלשר עדרותידם מראש, ועל עובדה זו עמר 'אפולם' הפופט גולרברג, חבר 'הוועדה' לטענת העותר, הבר' הוועדה' לטענת העותר, להגיש נגדם בחבי אישום בעבר רה של ערות שכר יואל לדנג אמר ליהארץ שגישת חברי הוועדה מצביעה

לרנר: חווערת כבה החלימה לרנר: חווערת כבה החלימה

שהם כבר הסיקו את המספנות לפני סיום החקיבה אשמעתי את אחר השופטים פונה לאחר הנחקר רים בשאלה: 'האם היית יויקר של הרוצח'. שאלה כואת משאר רה את הנחקר במצב במצב לא

רה את הנחיקי במצב במצב לא נעיד", אמר. החייבית במצב לא לרבה מתנודה ברובע, היוחדה ברובע, היוחדה ברובע, היוחדה ברובע, היוחדה מסרי מנודים לחקה המשפק מסרי מנודים לפני שלושה הרי ערכי בעיר העתיקה, הוא מערב בנו, בתקאל, על ידי ערכי בעיר העתיקה, הוא נעבר בעיר העתיקה, הוא שנים בתכנון פיצון, והרובע מוברי, נעצרו המנוד שנים בתכנון פיצון, והרובע מוברי, נעצרו של מספר התכנון, ונדרון לאמר מבודי, בעצרו המנוד ולדור מבודי בשל בתרכנון, ונדרון לאמר מבודי בשל מספר התכנון, ונדרון לאמר מבודי אל מספר הוריםים לדור מבודי בעוד המור היוחדים לדור מבודי בעוד המור היוחדים בתכנון היוחדים בתכנו

שכבר העידו בפני הוועדה, כשל עדות שקר.

fok)

2

להעיר בפניהם ומרוע הם מכנים את אל להעיר בפניהם ומרוע היה למרות אל ברוך גולרשטיין "רוצח", למרות אל יואל לרנר, תושב ירושלים, עתר אתמול לבג"ץ נגד ועדת החקירה הממלכתית לבדיקת שטרם הובררו סופית נסיבות הטבח שטרם הובררו טופית נסיבות הטבת במערה. כמו כן, מבקש העותר מבג"ץ להורות ליועץ המשפטי לממשלה לנמק מרוע לא יורה להגיש כתבי אישום נגר: הערים המלשתינים אירועי הטבח בחברון ונגר היועץ לממשלה.

בעתירה מבקש לרנר מכג"ץ להוציא צו על תנאי שיורה לחברי וערת שמגר לנמק מרוע הם אינם כומים על אנשני הואסף מחברון

עתירה לבג"ץ

אלדששיין "רו

איש הימין יואל לרנר עתר אתמול איש הימין יואל דרור עתר אתמול לבג"ץ בכשח שיורה לוועדת החקירת לבדיקת הטבת בהברון לתפסיק לכנות את ברוך גולדשטין "רוצח", כל עוד לא התמרסמו מסקנות הוועדה. לרנר טוען בעתירתו, כי עד שלא תסי-ים תוועדה את חסירתו, פיועת האפשי

ים הוועדה את הקירתה, קיימת האפשר רות שנולדשטיין ירה מתוך הגנה עצמית אחרי שהותקף. הוא גם דורש לחייב את השייחים חמוסלמיים שחיו במערון כה עיד. לטענתו, הפלשתינים שתעידו בפני הועדה מסרו עדויות שקר שתואמו מר־ הועדה מסרו עדויות שקר שתואמו מר־ אש, ויש להעמידם לדין על כך. אש, ויש להעמידם לדין על כך. השייחיים חמוסלמיים שחיו במערה לה־

1/8/31

8,3/4)

עתירה לבג"ץ נגד ועדת החקירה

יואל לרנר, תושב ירוש-דים, עתר אתמוד דבנ"ץ נגד ועדת החקירה הממלכתית לבדיקת אירועי הרצח כחבי רון ונגד היועץ המשפטי למ־

בעתירה מבקש מבג"ץ להוציא צו על תנאי שיורה לחברי ועדת שמגר שיורה לחברי וערת שמגר לומק מדוע הם אינם כופים על אנשי הוואקף מחברון להעיד בפניהם ומדוע הם מכי נים ' את ברוך גולדשטיין "דוצח", למרות שטרם הובררו מימית ומורות הדרו רמערה. סופית נסיבות ההרג במערה. כמו כן, מבקש העותר מבג"ץ, להורות ליועץ המ־ לממשלה לנמק מדוע לא יורה להגיש כתבי אישום נגד העדים הפלשתינים שכבר בגו הגידו בפני הוועדה, בשל העידו בפני הוועדה, בשל העידו בפני הוועדה, בשל עדות שקר, העותר מבקש גם להוציא צו־ביניים שיורה על הפסקת עבודת הוועדה והדיר נים, עד להחלטת בג״ץ בעניין. לרגר טוען, כי העדים הפי לשתיניים שהגיעו לוועדה לשתיניים שהגיעו לוועדה, תיאמו עדויותיהם מראש, ועל עובדה זו עמד אפילו השופט גולדברג, חבר הווער דה. לטענת העותר, העדים ביזר את בית המשפט ויש להגיש נגדם כתבי אישום בעבירה של עדות שקר.

העתירה הועכרה השופט התורן. (ע')

1033